SATUL ROMÂNESC și SPORTUL

(Urmare din pag. 1)

luției lui Iarvare, asimilînd energii și structuri de civilizație modernă.

Această realizare o subliniia pregnant tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU** la plenara Consiliului Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție: ASTĂZI PUTEM SPUNE CU ÎNDREPTĂȚITĂ MÎNDRIE CĂ AGRICULTURA NOASTRĂ A PARCURS, ÎN ACEȘTI 20 DE ANI, PERIOADA ISTORICĂ DE LA MICA PROPRIETATE — CARE NU ASIGURA NICI ȚĂRĂNIMII POSIBILITATEA ÎMBUNĂTĂȚIRII VIEȚII, NICI DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE — LA AGRICULTURA MARE, SOCIALISTĂ, CARE S-A DOVEDIT ÎN STARE SĂ ASIGURE CREȘTEREA BUNĂSTĂRII ȚĂRĂNIMII, SPORIREA CONTRIBUȚIEI EI LA DEZVOLTAREA ECONOMIEI NAȚIONALE, LA PROGRESUL ROMÂNIEI PE CALEA SOCIALISMULUI.

La acțiunea de renaștere a spațiului rural participă, conjugat și sistematic, toate sectoarele vieții noastre sociale, economice, culturale; transferul de valori dintre oraș și sat se realizează în flux neîntrerupt. Din rîndul mijloacelor utilizate conștient pentru desfășurarea acestei ofensive nu putea lipsi educația fizică și sportul, cu toate virtuțile lor, la adresa cărora interlocutorii noștri vor face referiri, în cele ce urmează.

Pe direcția educației fizice și sportului rural realizările de pînă acum au fost inegale, după o perioadă de avînt inițial, urmînd o stagnare, acțiuni fruste, nerezistente la proba timpului. Conceptul de sport de masă a suferit un proces de degradare formală, motiv pentru care educația fizică și sportul, în mediul sătesc, au efectuat o mișcare de recul datorită lipsei unor acțiuni de organizare, de animație și propagare. Sfîrșitul acestei stări de lucruri și începutul unei etape de reconsiderare a problemei de care ne ocupăm a fost marcat de momentul elaborării Legii cu privire la dezvoltarea activității de educație fizică și sport. **În conformitate cu stipulațiile acestela, organizarea activității sportive de masă din mediul rural, prin intermediu asociațiilor sportive, constituie acum una din responsabilitățile Uniunii Tineretului Comunist.**

Ziarul nostru prezintă astăzi o suită de materiale care circumscriu larg marginile și reperele activității de educație fizică și sport în mediul rural. Adunînd laolaltă mărturii despre trecut și prezent, probe despre necesitate și specificitate, nostalgii, realizări și proiecte viguroase, „Sportul" dorește să marcheze însemnătatea majoră a problemei, precum și eforturile Uniunii Tineretului Comunist îndreptate spre realizarea unei noi stări calitative în lumea sportului sătesc.

EVOCAREA UNEI NOBILE TRADIȚII' ONORATE CUM SE CUVINE ABIA ÎN CONDIȚIILE SOCIALISMULUI

Intervievat: **profesor V. COJOCARU**, consilier al C.N.E.F.S.

— Ați activat ca profesor, tehnician sau antrenor în școli și cluburi de performanță. Cu toate acestea, ați debutat ca pedagog sportiv în mediul rural. Era înainte de 23 August. Ce amintiri păstrați din acea perioadă?

— Am lucrat, cu foarte mulți ani în urmă, în echipele studențești care efectuau la sate acțiuni social-culturale. Acele formații realizau cercetări multidisciplinare, studii monografice etc., conduse de animatori entuziaști cum au fost profesorii: D. Gusti, Stanciu Stoian, O. Neamțu, I. Mihăilă, A. Culea etc., sub influența cărora ne-am format și noi, cei mai tineri.

— Există, deci, în trecutul sociologiei românești, acțiuni purtate în vederea răspîndirii culturii, în sensul cel mai larg al conceptului, pe cuprinsul lumii satului, acțiuni extrem de meritorii, cu cît ele erau realizate într-o epocă de total dezinteres oficial, de exploatare și de precaritate economică.

— Virtuțile morale, biologice, igienice etc. ale activității de educație fizică și sport erau corect înțelese de către puținii lor propagatori în mediul rural. Dar din păcate, elanul acestora atingea rar treapta realizărilor, datorită tuturor viciilor unei societăți obtuze și bazate pe un puternic mecanism de exploatare.

— Evocați munca practică a uneia dintre echipele la care vă referiți, o dată ajunsă într-un sat oarecare.

— Intîia preocupare era să ne încadrăm în viața satului, pentru a-i percepe specificitatea, necesitățile, atmosfera. Apoi, începeam organizarea acțiunilor cultural sportive, atenți deopotrivă la caracterul lor atractiv și utilitar. Ne îndreptam atenția asupra copiilor din școli (exerciții, jocuri, concursuri simple), dar, organizam și echipe sportive de gimnastică, atletism, volei, handbal, fotbal, înot, visit, schi, sănius. Amenajam mai întotdeauna, cu resurse și mînă de lucru locale o bază sportivă simplă, precum și un spațiu pentru jocul copiilor, prevăzut cu leagăne, bare pentru cățărat etc. În satele așezate pe malul unei ape se făceau amenajări specifice, plaje, cabine, ponton, bărci, plute, trambuline. În acei ani, am experimentat aplicarea educației fizice la școlile și cursurile țărănești din Făgăraș, Nucșoara, Grid, Poiana Cîmpina și alte locuri.

— Și venea o zi cînd echipa din care făceați parte pleca. O dată inițiată și pusă în mișcare activitatea continua?

— În măsură mai redusă, ca ritm, conținut și efecte. Dar, lucrau mai departe în stilul brigăzii noastre învățătorii și unii dintre tinerii țărani, pe care îi instruiserm ca șefi de echipe. Iar noi păstram, într-un fel sau altul, legătura cu satul în care lucrasem, revenind de cele mai multe ori în campaniile din anii următori pentru consolidarea și dezvoltarea începutului.

— Cu tot respectul cuvenit acestei activități desfășurate în mijlocul vitregiei specifice vremurilor de altădată, să parcurgem mintal saltul istoric realizat de poporul român și să poposim în prezent. Considerați că satul actual trebuie să rămînă pe plan sportiv ancorat între niște repere tradiționale, sau este necesar să primească acces la sportul modern, așa cum s-a întîmplat, de exemplu, în celelalte domenii ale vieții social-economice?

— Mulță vreme am crezut că s-ar comite un adevărat sacrilegiu, prin introducerea unei concepții despre sport, a unor forme de activitate, străine de tradiție și de specificul local. Acum, însă, după ce am văzut efectele salutare ale mecanizării agriculturii, ale ofensivei culturale, care au schimbat multe din datele vieții de la țară (ridicarea standardului, eliminarea ignoranței și a bolilor sociale, lărgirea orizontului cultural etc.), conjugînd realizările civilizației cu fondul de aur al datinilor strămoșești, acum zic, sînt convins de necesitatea, în mediul rural, a unei activități de educație fizică și sport, concepută pe baze riguros științifice, așa cum se realizează și în spațiul urban. Desigur, o modernă orientare nu poate subestima formele tradiționale de mișcare, de joc, de întrecere, nu poate uita de specificul geografic, local și național.

— Ce elemente apreciați că s-ar cuveni reconsiderate din tradiția sportivă a satelor noastre? Subliniați ceea ce ar putea avea, prin includere, efecte favorabile în cadrul concepției și eforturilor actuale.

— Elaborarea unei adevărate concepții despre educație fizică și sport care să cuprindă masele, pornită din imperative de sănătate, educație și cultură. Acțiuni sistematice, de durată, conlucrare între asociațiile sportive și căminele culturale: pregătirea unor cadre de organizatori, instructori, profesori, recrutați dintre localnici, printr-o acțiune perseverentă și coordonată, desfășurată de U.T.C., C.N.E.F.S., U.N.C.A.P., U.G.S.R., școli și institute pedagogice, școli agricole etc.; școli și cursuri țărănești cu sau fără internat, plan de dotare cu bază materială pentru sporturi de vară și de iarnă; competiții la toate categoriile, pentru relații și schimb de experiență.

- CÎTIVA PIONIERI MAI ÎNTÎI NE ÎNCADRAM ÎN VIAȚA SATULUI
- TRADIȚIE SAU ACCES LA SPORTUL MODERN?
- ELEMENTE CE S-AR CUVENI RECONSIDERATE

Ce detașat și-a învins consătenii!

SPORTUL — ACT DE CULTURĂ, TREBUIE SĂ CUPRINDĂ ȘI POPULAȚIA RURALĂ

prof. **OCTAVIAN NEAMȚU**, șeful sectorului de sociologie rurală al Institutului de cercetări pentru economia agrară

Educația fizică și sportul sub toate aspectele lor devin instrumente de călire și dezvoltare fizică, de educație, de transformare socială, abia în momentul în care cuprind masele largi, participînd, împreună cu celelalte mijloace ale culturii, la împlinirea unor importante scopuri sociale. Cu alte cuvinte, sportul devine act de cultură numai în măsura în care contribuie la transformarea fizică și spirituală a individului, corespunzător cu modelul uman al societății, într-un anumit moment al evoluției sale istorice. În acest înțeles, sportul își îndeplinește funcția sa socială, nu atît prin apariția izolată a unor campioni, ci prin pătrunderea lui în straturile largi ale populației, din care sportivii de elită, produse firești ale unui mediu uman cultivat, se desprind natural din planul maselor.

Scopul acesta se cuvine să fie avut în vedere nu numai pentru mediul urban, ci și pentru mediul rural și — poate — astăzi cu accent pentru mediul rural, unde sportul, ca activitate personală, a fost într-o oarecare măsură ignorat. De aceea, în mediul rural, căminul cultural, ca for de coordonare a activităților culturale locale, este chemat, după opinia noastră, să cuprindă în zona sa de preocupări, de lucru, și sportul, ca una din laturile de seamă ale unei acțiuni de formare multilaterală a locuitorilor de la sate. Nu ar fi vorba, deci, numai de practicarea de către o parte a tinerei a unor sporturi moderne sau tradiționale, nici de a mări numărul celor atrași de spectacolul sportiv în mediul rural, ci este necesar să se urmărească și prin intermediul sportului, răspîndirea și consolidarea unei concepții de viață care face din sătean cetățeanul unei societăți avansate, avînd un grad de civilizație dezvoltat pentru toți membrii ei.

Epoca în care tirul, scrima, schiul, tenisul erau considerate, la noi în țară, ca niște îndeletniciri „boierești", este de mult apusă și ireversibilă. Dar, mergînd în pas cu vremea, și în deplin acord cu înțelesul modern despre funcția socială a culturii, sportul trebuie să pătrundă în mediul rural, printr-o acțiune deliberată, dezvoltată permanent, paralel cu evoluția satului cooperativizat modern, în care atît tineretul, cît și populația adultă beneficiază progresiv de modul de viață urban.

Integrarea sportului în zona aspirațiilor și activităților majore ale poporului, coordonarea lui începînd de la nivelul satului, recunoașterea și înțelegerea profundă a rostului său biologic, cultural și social, includerea lui în registrul de responsabilitate a instituțiilor principale din așezările rurale — cooperativa agricolă de producție, școala, căminul cultural etc. — va face ca și sportul să contribuie din plin la realizarea țelurilor umaniste ale societății noastre.

Înzestrarea satelor cu baze sportive, materiale sportive, instructori bine calificați reprezintă o investiție care se va întoarce, în mai puțin de un deceniu, înzecit, pentru că va contribui la formarea unei populații sănătoase și robuste, mai puternic înzestrată cu însușiri de voință, cu perseverență, curaj, spirit de inițiativă și de echipă, adică oameni capabili să conceapă viața ca o necurmată și nobilă luptă, în vederea realizării ideilor socialismului. Dotînd satele cu echipament intelectual (cadre, concepție) și tehnic sportiv (instalații, materiale etc.), eliberînd cît mai mulți tineri de sub fascinația pasivizantă a „micului ecran" și mutîndu-i pe stadioanele sătești, vom ajuta populația satelor să se deprindă mai pregnant cu un mod de viață sănătos și moral.

Ce arată unele sondaje?

În octombrie și noiembrie 1968, cîteva brigăzi de îndrumare și control ale C.C. al U.T.C., care s-au deplasat într-un mare număr de județe, printre care Ilfov, Vîlcea, Buzău, Mureș, Constanța, Botoșani și Bihor, au analizat toate laturile activității organizațiilor teritoriale U.T.C., ocupîndu-se cu acest prilej și de aspectele sportului în mediul rural. Din datele avînd un caracter de generalizare oferim cîteva.

- Asociațiile sportive din centrele de comune sînt mult mai active decît cercurile sportive din satele componente. Dirijarea și stimularea ultimelor este precară și sporadică.
- În mediul rural există peste 6700 de terenuri sportive simple (fotbal, handbal, volei), majoritatea situate în vatra comunei (satului). Multe dintre ele nu sînt îngrijite și menținute în bune condițiuni pe tot parcursul anului. Cu toate dispozițiile legale care reglementează amenajarea și conservarea bazelor sportive, prin unele județe, locul acestora este schimbat succesiv, irosindu-se astfel munca depusă pentru amenajarea lor.
- Există un mare decalaj între dotarea cu materiale și echipament sportiv de către secțiile de învățămînt ale școlilor din mediul urban și rural, în detrimentul celor din urmă.
- Nu se realizează un raport adecvat între numărul tinerilor din localitățile rurale și numărul celor angrenați în activitatea sportivă.
- Mare deficit de cadre cu minimum de calificare cu pasiune și forță animatorie.
- Lipsește îndrumarea tehnică din partea consiliilor județene pentru educația fizică și sport.

ARGUMENTE DEMOGRAFICE

Pentru a ilustra imperativul practicării sportului în mediul rural vom apela și la cîteva date demografice, care subliniază necesitatea organizării tot mai bune a acestei activități, într-un spațiu social unde trăiește mai mult de jumătate din populația țării.

La 1 iulie 1967 populația României era de 19 287 245 de locuitori, dintre care 7 467 052 aparțineau mediului urban iar 11 820 193 mediului rural.

Referitor la populația tînără a țării, pentru care activitatea de educație fizică și sport are un spor categoric de importanță, prezentăm date comparative pe grupe de vîrstă:

	Urban	Rural
5— 9 ani	538 849	1 206 291
10—14 ani	605 516	1 229 963
15—19 ani	736 582	853 589

Iată deci că aproape 2/3 din populația între 5 și 19 ani trăiește în lumea satului. Întărirea sănătății, fortificarea fizică, cultivarea unor calități fizice, morale și cetățenești, necesare realizării pe plan social a noilor generații, trebuie urmărite și realizate, printre altele, prin atragerea acestor peste trei milioane de tineri în aria fenomenului sportiv.

UNIUNEA TINERETULUI COMUNIST — autoarea unei noi concepții despre sportul la sate

IOSIF WALTER, Secretar al C.C. al U.T.C.

Legea cu privire la dezvoltarea activității de educație fizică și sport a parcelat judicios responsabilitățile în mișcarea sportivă, ca răspuns la decalajul ce începuse să apară între anvergura activității și capacitatea limitată a unei singure instituții cu atribuții (în speță C.N.E.F.S.-ul). *Participarea U.T.C.-ului și a U.G.S.R.-ului, alături de Consiliul național (ca organ de îndrumare tehnică) și de Ministerul Învățămîntului reprezintă premisele unei concepții superioare* (inițiată cu ani în urmă și abandonată la un moment dat fără justificare), *în corespondență cu volumul și specificitatea diverselor compartimente ale vieții sportive.* S-au coalizat în fapt, mai multe forțe și, după aprecierile oamenilor, se observă primele evoluții favorabile.

În urma acestei diviziuni, Uniunea Tineretului Comunist a primit, după opinia noastră, cel mai greu sector: sportul la sate, dificil prin particularități și prin situația existentă la preluare (fusese neglijat în perioada premergătoare). Printre datele de care trebuia să ținem cont în organizarea activității viitoare am inclus: *insuficienta bază materială, număr redus de cadre specializate și fluctuația lor, precum și faptul că revitalizarea sportului sătesc depinde numai de acțiunile U.T.C.-ului, la organizarea acestui sector nemaicolaborînd nimeni.*

Organizația noastră a pornit fără prea multă experiență și de aceea a trebuit să gîndească îndelung primii pași în acest domeniu. Mecanismul adoptat, care se dovedește, de pe acum, eficace, are următoarea structură. *Activitatea sportivă la sate este organizată de către comitetele U.T.C., prin intermediul asociațiilor sportive, persoane juridice ce-și desfășoară activitatea pe baza statutului model, a planurilor și bugetelor proprii.* O dată creat suportul activității, s-a mers spre unificarea tuturor nucleelor într-o rețea. *Astăzi, la numai un an și jumătate de la debutul acestei acțiuni, există în fiecare comună cîte o asociație sportivă* (desigur, nu toate lucrează bine), în satele aparținînd de centrul comunei funcționează cercuri sportive, iar acolo unde s-a instaurat o tradiție și se manifestă potențialul necesar, ființează sau se consolidează asociații sportive chiar și la nivelul satelor.

Al doilea aspect care ne-a preocupat și va continua să concentreze atenția noastră este viabilitatea rețelei amintite. Pe această direcție s-au înscris preocuparea de a atrage pe lîngă conducerea asociațiilor oameni pasionați, cu autoritate locală, personalități ale comunei, capabile de ajutor moral și material, constituite într-un comitet de sprijin al activității sportive. *Deoarece nu exista o structură de organizare precisă și unitară au fost elaborate o serie de instrucțiuni care însumează principii generale, lăsînd cîmp larg de manifestare inițiativei și ideilor proprii.* (N.R.: dată fiind importanța inițiativelor Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist, sintetizată într-o serie de documente elucidante ca: *„Activitatea sportivă de masă la sate", „Regulament — model de organizare și funcționare a asociației sătești" vom reveni asupra lor, mai pe larg).*

Practicarea sportului în mediul rural depinde, în mare măsură, și de ceea ce se numește cu un termen generalizator, bază materială. *Satul socialist din România trebuie să aibă pe lîngă școală, dispensar medical și cămin cultural, teren și mijloace pentru practicarea sportului.* În acest sens au fost elaborate anul trecut de către Uniunea națională a cooperativelor de producție, Comitetul pentru problemele administrației locale, Consiliul superior al agriculturii, U.T.C. și C.N.E.F.S. *„Indicații cu privire la destinarea terenurilor pentru amenajarea bazelor sportive ale asociațiilor sportive sătești"* care reglementează problema prevederii, amenajării, sau conservării lor. *Pentru cultivarea simțului gospodăresc s-a inițiat în județul Argeș concursul pentru cea mai frumoasă bază sportivă. El a fost ulterior generalizat. Datorită unor acțiuni consecvente există în prezent la sate aproximativ 1 000 de baze în bună stare.*

Fondurile necesare pentru procurarea de materiale și echipament sportiv, precum și cheltuielile minime solicitate de organizarea și participarea la diferite competiții sportive, de amenajarea și întreținerea bazelor cu profil agricol, în afara programului didactic, cursuri speciale pentru cei interesați să obțină și calificarea de instructori sportivi. Vara trecută au mers la sate studenți de la I.E.F.S. și timp de două săptămîni s-au preocupat de organizarea activității sportive.

- CEL MAI GREU SECTOR
- DATELE INIȚIALE ALE PROBLEMEI
- ASOCIAȚIE SPORTIVĂ ÎN FIECARE COMUNĂ
- SATUL SOCIALIST DIN ROMÂNIA TREBUIE SĂ AIBĂ TEREN ȘI MIJLOACE PENTRU PRACTICAREA SPORTULUI
- FONDURI ȘI ANIMATORI
- 20 000
- COMPETIȚII PE TOATĂ DURATA ANULUI
- LA SATE NU TRAIESC NUMAI ȚĂRANI COOPERATORI
- PUNȚI DE LEGĂTURĂ ÎNTRE SPORTUL RURAL ȘI CEL DE LA ORAȘE
- PREJUDECĂȚI...
- CUM... DACĂ NU SÎNT PREZENȚI ÎN COMUNE

Toate aceste măsuri trebuiau să aibă și o finalitate competițională. *S-a trecut atunci la organizarea unor competiții, cu intenția de a realiza un calendar permanent, angrenant și stimulativ, care să devină treptat tradițional și să facă joncțiunea cu niște antecedente abandonate.* În anul 1968 au apărut două competiții de anvergură: *a) prima ediție a Cupei tineretului de la sate, disputată la șapte discipline* (atletism, fotbal, volei, handbal, ciclism, trîntă și oină). *Împărțită pe etape* (de asociații, intercomunală), *Cupa tineretului a adunat pe stadioane, la treapta județeană programată în cinstea zilei de 23 August, peste 20 000 tineri.* Nivelul calitativ al competiției, modest deocamdată prin multe locuri, a fost susținut în unele județe de echipe și sportivi cu evidentă valoare, calități pentru care unii dintre ei au și fost cooptați în secțiile de performanță. *Cupa tineretului de la sate a avut și ediție de iarnă* (schi, sănius, tenis de masă, șah), *încheiată acum în majoritatea județelor. În anul 1969, această mare competiție va avea și fază finală, pe țară. Cinci mii de sportivi săteni se vor întrece în fazele de zonă și în finală (la București), întregind o autentică sărbătoare sportivă cu simbolică semnificație, la aniversarea unui sfert de veac de la eliberarea patriei noastre.* Campionii vor fi răsplătiți cu numeroase premii (anul trecut au primit echipament sportiv în valoare de 300 000 de lei).

Tot U.T.C.-ul a inițiat și organizat în 1968 Crosul tineretului. La finală, printre cei 600 de participanți s-au evidențiat mulți alergători înzestrați (dintre ei Fița Rafira a fost selecționată în lotul național). Prețuirea față de cei mai buni s-a manifestat prin includerea lor în cadrul delegației sportive a țării noastre, prezentă la Festivalul Tineretului și Studenților de la Sofia, unde au fost obținute 3 medalii prin Fița Rafira (aur la 2 000 m, argint la 1 000 m) și Eva Marcos (bronz la 1 000 m). La organizarea Crosului Tineretului de anul acesta va participa și U.G.S.R., competiția urmînd să-i cuprindă pe toți tinerii din uzine, de pe ogoare, din școli și facultăți.

Pe plan competițional urmărim două țeluri: *stimularea energiilor și ideilor locale* (vizibile în organizarea unor întreceri, cu o geografie mai restrînsă, cum ar fi „Cupa recoltei", „Cupa" mecanizatorilor" etc., desfășurate pînă la etapa intercomunală), *precum și eșalonarea competițiilor pe toată durata anului, principiu elementar în orice activitate sportivă sistematică și evolutivă.*

În 1969, competițiile citate vor trăi a doua ediție, ameliorată și extinsă, la care se va adăuga Concursul popular de șah (inițiat de U.T.C.), pentru elevi și tineretul de la sate.

La vară vor funcționa două tabere de inițiere sportivă denumite SATE OLIMPICE, la care vor fi invitați sportivi și echipe (mergîndu-se pînă la selecționatele unor clase, nucleu de bază al sportului școlar), evidențiate în activitatea sportivă de masă. Aici vor fi aduși cît mai mulți exponenți sportivi ai liceelor din mediul rural, avînd la dispoziție excelente condiții de pregătire și posibilitatea de a se întîlni cu sportivi de elită, campioni mondiali și olimpici, antrenori emeriți etc.

O acțiune de propagare amplă a educației fizice și sportului trebuie susținută și printr-o inteligentă activitate de propagandă, menită să convingă cu argumente consistente, despre necesitatea practicării cotidiene a acestor activități. Pe direcția menționată, organizația noastră a editat un material bogat și sugestiv (cărți, broșuri, pliante, afișe), *iar, în colaborare cu Radioteleviziunea a început realizarea unor emisiuni consacrate acestei teme.* De asemenea, vor fi organizate și în mediul sătesc întîlniri ale tinerilor cu marii sportivi ai țării.

După o succintă prezentare a datelor problemei, aș dori să menționez cîteva idei, de care ne-am propus să ținem cont în desfășurarea activității. *Pentru a nu dispersa forțele și posibilitățile actuale, vrem ca acum, la începutul drumului, să selectăm elementele primordiale, să nu îmbrățișăm o problematică vastă, care să rămînă ulterior nerezolvată în cea mai mare parte. În alt sens, tineretul satelor noastre nu mai este format în prezent doar din țărani cooperatori, alături de aceștia trăind și muncind numeroși muncitori și intelectuali. În concepția noastră, fenomenul sportiv trebuie să cuprindă, deci, întreaga masă a tineretului din mediul rural, devenind o modalitate de fertilă influențare reciprocă.*

Apreciem că în sportul sătesc există unele nuclee evoluate, apropiate prin potențial și realizări de pragul sportului de performanță. Cu timpul, dorim să aruncăm niște punți de legătură între sportul rural și cel de la orașe și, treptat, cele mai puternice asociații sportive sătești să pătrundă în activitatea competițională a țării.

În această confruntare practică de un an și jumătate cu realitatea, cadrele noastre au dobîndit o evidentă experiență. *Comparînd ce s-a înfăptuit cu proiectele U.T.C.-ului, devine evident că mai avem multe de realizat. Dar s-a inaugurat un cap de pod solid, după opinia noastră, ce va trebui dezvoltat pe multiple planuri.* Avem, printre altele, de luptat împotriva unor prejudecăți, care țin departe de sport fetele din mediul rural. *Simțim necesitatea unei participări mai viguroase din partea C.N.E.F.S.-ului și a organelor sale subordonate (se observă cum s-au repliat aproape total, de la data departajării sferelor de activitate). Or, specialiștii din mișcarea sportivă, au rămas desemnați să realizeze îndrumarea tehnică. Dar, cum să inițieze și să îndrume asociațiile sportive sătești dacă nu sînt prezenți în comune?*

Pe scurt, sportul în mediul rural a început să capete caracter de organizare, care va trebui adîncit și completat cu toate elementele sesizate.

ACREDITAREA SPORTULUI ÎN MEDIUL RURAL ARE O MOTIVAȚIE COMPLEXĂ

IACOB MIHAILA, doctor în biologie, șeful laboratorului de ergonomie de la Institutul de igienă

— Ce justifică după opinia dv. pledoaria pentru răspîndirea și organizarea activității de educație fizică și sport în mediul rural?

— Motivația este complexă: jocurile copiilor nu sînt suficiente pentru realizarea unei corecte dezvoltări fizice; caracterul rustic al muncilor agricole diminuat vertiginos de mecanizarea complexă, cu implicațiile ei (scăderea efortului fizic, trepidații, zgomote, o anumită poziție în procesul muncii proprii conducătorilor de agregate), a creat necesități de compensare și de combatere a solicitărilor enumerate, capabile, atunci cînd sînt ignorate, să producă leziuni ale coloanei vertebrale, ale articulațiilor etc. Protecția împotriva acestor eventualități se poate realiza prin programe de exerciții speciale, dedicate mobilizării articulațiilor înainte și după muncă.

În al treilea rînd, trebuie să reflectăm la consecințele așa-numitului fenomen de accelerare a dezvoltării biologice a individului, generat pretutindeni de sporul civilizației, de ameliorarea condițiilor de viață și de muncă, proces ce se cuvine întîmpinat cu anumite măsuri, care să asigure conținutului său numai manifestări favorabile. Cunoaștem prea puțin acest fenomen, deoarece îl prospectăm foarte sumar. Tinerii rîvnesc reflex spre realizarea unui echilibru psiho-somatic, iar în condițiile semnalate acum, a unui nou echilibru, mai dificil de atins în condițiile accelerării procesului dezvoltării individuale. Consecința? Se observă pe plan social expresiile negative ale procesului, deoarece nu se creează prin sport derivative ale excesului de energie și ale necesității de afirmare puternică și precoce a personalității. Chestiunea e comună mediului urban și rural, enunțarea ei aici îmi pare deci legitimă.

— Considerați că pătrunderea sportului în viața satelor noastre s-ar putea realiza și prin valorificarea unor manifestări folclorice tradiționale?

— Cum să nu! Cu ocazia serbărilor populare, cum ar fi Nedeile de prin partea Sibiului, Olteniei, Banatului (constat cu regret deformarea în conținut a unora), ar fi potrivit să se organizeze manifestații și întreceri sportive, demonstrații și concursuri (călărie, trîntă, oină, cros, reprize de gimnastică), să se prezinte filme și alte materiale propagandistice la obiect. Pe lîngă astfel de adunări populare, determinate de anumite sărbători folclorice s-au născut în vechea Eladă Jocurile Olimpice. S-ar cuveni reactualizate și acele obiceiuri care într-o formă mărturisită ori nu, însemnau, de fapt, întrecere sportivă în viața satelor (exemplu: concursurile de tragere la țintă care-i adunau pe vînătorii de prin satele limitrofe Sibiului).

— Ce loc acordați manifestărilor ludice ale copiilor?

— Extrem de important, mai ales după experiența dobîndită pe vremea cînd am condus practica pedagogică la școlile elementare. Jocurile copilăriei au o importanță majoră și efecte multiple asupra omuleților (respect față de reguli; recunoașterea drept conducători a celor mai destoinici; formă pură, naturală de apreciere a meritelor; îndeminare, stăpînire de sine, spirit de întrecere). Toate aceste achiziții devin reale dacă manifestările ludice sînt bine dirijate și au marele avantaj că pot fi organizate de către oricine, neflind necesar un profesor care știe să administreze precis un exercițiu fizic. Jocurile copiilor contribuie și la asimilarea unor deprinderi motrice generale, favorabile, mai tîrziu, însușirii procedeelor tehnico-tactice mai pretențioase. Ele ascut, de asemenea, spontaneitatea și puterea de improvizație specifice celor mici, constituind un fond pe care se pot grefa mai tîrziu forme de subordonare conștientă, necesare în viața socială și în activitatea sportivă.

— Susțineți ideea după care activitățile culturale și sportive trebuie să formeze o unitate în viața satului?

— Nici vorbă. Cele două categorii de manifestări au coexistat întotdeauna într-o perfectă armonie și e firesc să fie astfel, deoarece între ele există legături de substanță, sportul fiind capabil să cultive virtuți de seamă și, deci, să concure la țelurile culturii. Conducătorii de cămine culturale ar trebui să fie și niște animatori ai sportului, colaboratori de seamă ai asociației sportive.

—În vara trecută ați participat alături de alți specialiști la o amplă investigație sociologică, efectuată în lumea satului. Ce v-a frapat mai mult în legătură cu tema dezbaterii noastre?

— Lipsa cadrelor cu minimă competență pentru organizarea activității sportive. E poate firesc să nu existe numărul de profesori de educație fizică necesar, dar suplinitorii acestora (profesori de alte specialități), numai educație fizică nu fac. Or, se știe că această activitate cuprinde colectivitatea, numai dacă apare un organizator competent, cu putere animatorie. Și, în fapt, tocmai aceștia lipsesc. În curînd, se va generaliza învățămîntul de 10 ani. Această măsură reclamă un număr și mai mare de cadre didactice. Devine limpede că încă o lungă perioadă, necesitatea de profesori pentru educație fizică nu va fi satisfăcută. Drept soluție rămîn numai suplinitorii. De aceea este necesar să fie inițiați și instruiți în cadrul unor cercuri organizate în capitalele de județ. Altfel, vor fi plătiți degeaba. Lipsa animatorilor cu elementară competență determină o slabă activitate sportivă și în interiorul cooperativelor agricole de producție. Pe vremuri, ANEF-ul avea o secție normală, menită să pregătească instructori sportivi pentru școlile din mediul rural. Erau recrutați învățători cu pasiune și aptitudini, iar rezultatele erau bune. Nu s-ar putea revalorifica ideea? Iar institutele pedagogice nu s-ar cuveni să aibă și ele o secție cu un atare profil?